

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Cazacenco Alina împotriva lui Cazacenco Alexandru, intervenient accesoriu –
Autoritatea Tutelară Edineț
(încuviințarea stabilirii domiciliului copiilor minori peste hotarele țării, încasarea
pensiei pentru întreținerea copiilor minori)

împotriva deciziei din 6 noiembrie 2025 a Curții de Apel Nord,

*(Dosarul nr. 2ra-150/26
NR. PIGD 2-24142197-01-2ra-16032026)*

Recurs declarat inadmisibil. Invocarea formală a temeiului prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, în lipsa demonstrării caracterului arbitrar al deciziei instanței de apel, nu întrunește condițiile de admisibilitate ale recursului.
--

Judecătoria Edineț, sediul Central (jud. E. Pșenița)
Curtea de Apel Nord (jud. S. Grosu, A. Țihonschi, M. Sajin)

15 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, admisibilitatea recursului declarat de Cazacenco Alexandru, reprezentat de avocatul Juc Ana – Maria,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stănilă,

Ion Munteanu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 11 decembrie 2024, Cazacenco Alina, prin reprezentantul său, avocatul Ropot Veaceslav, a sesizat instanța de judecată cu o cerere de chemare în judecată împotriva lui Cazacenco Alexandru, cu participarea intervenientului accesoriu Autoritatea Tutelară Edineț, solicitând schimbarea domiciliului celor patru copii minori ai părților, încasarea pensiei de întreținere pentru doi copii minori, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acțiunii, Cazacenco Alina a invocat că, prin hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Central din 17 august 2021, a fost desfăcută căsătoria dintre aceasta și XXX XXX, fiind stabilit domiciliul copiilor minori XXX XXX, născut la XXX XXX, XXX XXX, născut la XXX XXX, XXX XXX și XXX XXX, ambii născuți la XXX XXX, cu mama lor. În temeiul acestei hotărâri a fost eliberat certificatul de divorț nr. 154 din 21 septembrie 2021.

3. A menționat că, ulterior, la 18 iunie 2022, s-a căsătorit în România cu cetățeanul Voiculescu Liviu-Adelin, fapt confirmat prin certificatul de căsătorie nr. 935019, iar după încheierea căsătoriei s-a stabilit împreună cu familia în comuna XXX XXX, România.

4. A susținut că autoritățile române au eliberat permise de ședere doar pentru ea și pentru copiii XXX XXX și XXX XXX, în timp ce minorii XXX XXX și XXX XXX nu au putut fi documentați din cauza refuzului XXX XXX ui de a autentifica declarația notarială necesară în acest scop.

5. A mai invocat că autoritățile române au informat-o că documentarea celor doi copii gemeni ar fi posibilă doar în baza unei hotărâri judecătorești prin care domiciliul acestora să fie stabilit cu mama pe teritoriul României sau în baza acordului autentic al tatălui.

6. A mai invocat că anterior Cazacenco Alexandru a înaintat o acțiune prin care a solicitat stabilirea domiciliului minorilor XXX XXX și XXX XXX cu el, iar prin hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Central din 23 noiembrie 2022, domiciliul acestora a fost stabilit cu tatăl.

7. Cu toate acestea, a susținut că Cazacenco Alexandru, fiind plecat frecvent peste hotarele țării din motive de serviciu, nu putea asigura îngrijirea efectivă a copiilor, motiv pentru care a acceptat ca aceștia să locuiască împreună cu ea. În consecință, de aproape doi ani, minorii XXX XXX și XXX XXX locuiesc în mod permanent împreună cu Cazacenco Alina, actualul său soț și frații lor mai mari, formând un singur nucleu familial.

8. A evidențiat că, prin Contractul de vânzare nr. 1377 din 6 august 2024, ea și soțul său au procurat o casă cu suprafața de 143 m², situată în comuna XXX XXX, România, unde locuiesc împreună cu cei patru copii minori, fapt confirmat prin Adeverința nr. 6785 din 27 noiembrie 2024, eliberată de Primăria comunei Amărăștii de Sus.

9. A menționat că lipsa documentelor de ședere pentru cei doi copii gemeni generează dificultăți serioase, întrucât autoritățile române au tolerat doar temporar șederea acestora și au avertizat-o că, în lipsa reglementării situației juridice, minorii riscă să fie returnați în Republica Moldova.

10. Totodată, a indicat că aceeași situație poate afecta și copiii XXX XXX și XXX XXX, întrucât, după expirarea permiselor de ședere, aceștia riscă să dobândească statut de ședere ilegală.

11. Cazacenco Alina a invocat că XXX XXX este elev în clasa a III-a, iar XXX XXX este elev în clasa a V-a la Școala Gimnazială Amărăștii de Sus, fapt confirmat prin Adeverințele nr. 451 și nr. 450 din 27 noiembrie 2024, susținând că lipsa documentelor de ședere poate conduce inclusiv la exmatricularea acestora și la compromiterea vieții de familie.

12. În aceste condiții, Cazacenco Alina a apreciat că interesul superior al copiilor impune stabilirea domiciliului tuturor celor patru minori împreună cu mama pe teritoriul României, arătând că aceștia sunt atașați emoțional și psihologic de ea încă de la naștere și că stabilirea domiciliului în România nu ar împiedica menținerea relațiilor personale dintre copii și tatăl lor.

13. Referitor la obligația de întreținere, a solicitat încasarea pensiei de întreținere doar pentru minorii XXX XXX și XXX XXX, susținând că XXX XXX realizează venituri neoficiale și neregulate, motiv pentru care pensia urmează să fie stabilită într-o sumă bănească fixă.

14. A apreciat că suma de 2 300 lei lunar pentru fiecare copil este rezonabilă, raportat la minimul de existență al unui copil cu vârsta cuprinsă între unu și șase ani din mediul rural.

15. Prin urmare, Cazacenco Alina a solicitat stabilirea domiciliului minorilor XXX XXX, XXX XXX, XXX XXX și XXX XXX împreună cu mama lor, Cazacenco Alina, la adresa din comuna XXX XXX, România, obligarea lui XXX XXX la plata unei pensii de întreținere în cuantum de 2 300 lei lunar pentru fiecare dintre minorii XXX XXX și XXX XXX, începând cu data introducerii acțiunii și până la atingerea majoratului, precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

16. La 19 decembrie 2024, reprezentantul reclamantei, avocatul Ropot Veaceslav, a depus o cerere de majorare a pretențiilor, prin care a solicitat exclusiv schimbarea domiciliului tuturor celor patru copii minori cu Cazacenco Alina pe teritoriul comunei XXX XXX, România.

17. În susținerea poziției sale a reținut că, în privința minorilor XXX XXX și XXX XXX, nu există o hotărâre judecătorească prin care domiciliul acestora să fie stabilit cu mama, întrucât prin hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Central din 23 noiembrie 2022, domiciliul acestora a fost stabilit cu tatăl.

18. Totodată, în ceea ce privește minorii XXX XXX și XXX XXX, deși prin hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Central din 17 august 2021 domiciliul acestora a fost stabilit cu mama, instanța a indicat expres că aceștia vor locui împreună cu Cazacenco Alina în satul Cepeleuți, raionul Edineț.

19. Astfel, această mențiune împiedică documentarea și înregistrarea copiilor la noul domiciliu din România.

20. A susținut că schimbarea domiciliului unui copil minor poate interveni ori de câte ori circumstanțele de fapt o impun, cum ar fi schimbarea locului de trai, condițiile de viață ale părinților, posibilitățile materiale, programul de muncă sau alte împrejurări relevante pentru interesul superior al copilului.

21. În acest context, a apreciat că părintele căruia i-au fost încredințați copiii și care își stabilește domiciliul într-un alt stat împreună cu aceștia trebuie să poată obține o hotărâre judecătorească prin care domiciliul minorilor să fie stabilit la noul loc de reședință.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

22. Prin hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Central din 23 mai 2025, acțiunea a fost admisă parțial: s-a schimbat domiciliul copiilor minori XXX XXX, născut la XXX XXX, și XXX XXX, născut la XXX XXX, împreună cu mama Cazacenco Alina; s-a încasat de la Cazacenco Alexandru în beneficiul lui Cazacenco Alina pensia pentru întreținerea copilului XXX XXX, născut la XXX XXX, în mărime bănească fixă de 1153 lei, lunar, începând cu 11 decembrie 2024 și până la atingerea majoratului copilului; s-a încasat de la XXX XXX în beneficiul lui Cazacenco Alina pensia pentru întreținerea copilului XXX XXX, născut la XXX XXX, în mărime bănească fixă de 1153 lei, lunar, începând cu 11 decembrie 2024 și până la atingerea majoratului copilului; s-a încasat de la Cazacenco Alexandru în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 1156, 84 lei; s-a încasat de la Cazacenco Alexandru în beneficiul lui Cazacenco Alina cheltuielile judiciare legate de deplasarea la sediul instanței de judecată, în mărime de 518 RON sau echivalentul lor bănesc calculat în valută națională la data achitări.

23. Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, în privința minorilor XXX XXX și XXX XXX exista deja o hotărâre judecătorească irevocabilă prin care domiciliul acestora fusese stabilit cu mama, astfel încât nu se justifica stabilirea repetată a aceluiași domiciliu.

24. În ceea ce îi privește pe minorii XXX XXX și XXX XXX, instanța a constatat existența unor împrejurări noi, intervenite ulterior hotărârii din 23 noiembrie 2022, și anume că aceștia locuiau în fapt împreună cu Cazacenco Alina în România, fiind integrați în noul mediu familial și educațional, în timp ce Cazacenco Alexandru era plecat peste hotarele țării și nu exercita în mod efectiv îngrijirea copiilor.

25. Totodată, instanța reținând condițiile locative și materiale oferite de reclamantă, avizele favorabile ale autorităților tutelare din Republica Moldova și România, opinia exprimată de copii, precum și interesul superior al acestora, a apreciat că schimbarea

domiciliului celor doi minori cu mama corespunde cel mai bine nevoilor lor de dezvoltare și stabilitate.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

26. Nefiind de acord cu hotărârea menționată, la 30 mai 2025 avocatul Ropot Veaceslav în interesele Cazacenco Alinei a contestat hotărârea primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată va fi admisă integral.

27. În motivarea apelului, a invocat că hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Central din 23 mai 2025 este neîntemeiată, iar prima instanță nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru justa soluționare a cauzei.

28. A considerat incidente prevederile art. 3 alin. (1) din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului din 20 noiembrie 1989, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993, potrivit căroră, în toate deciziile care privesc copiii, interesele superioare ale acestora trebuie luate în considerare cu prioritate.

29. Totodată, a invocat art. 10 alin. (2) din aceeași Convenție, care garantează dreptul copilului ai cărui părinți au reședința în state diferite de a întreține relații personale și contacte directe, regulate, cu ambii părinți.

30. A susținut că noțiunea de stabilire a domiciliului copilului minor în străinătate este reglementată și de art. 1 alin. (4) din Legea nr. 269 din 9 noiembrie 1994 cu privire la ieșirea și intrarea în Republica Moldova.

31. A precizat că prima instanță nu a ținut cont de interesul superior al celor patru frați, admițând, în opinia sa, dezbinarea familiei și menținerea unor impedimente juridice reale care împiedică documentarea și traiul copiilor împreună cu mama lor pe teritoriul României.

32. A subliniat că, deși instanța de fond cunoștea că, pentru stabilirea domiciliului copiilor peste hotare, Cazacenco Alina are nevoie de declarația tatălui minorilor, XXX XXX, aceasta nu a întreprins măsuri pentru a facilita autorizarea stabilirii domiciliului copiilor în alt stat.

33. A susținut că instanța a omis să constate circumstanțele importante pentru soluționarea justă a cauzei, întrucât nu a făcut distincția între acțiunea privind stabilirea domiciliului copiilor minori cu unul dintre părinți, specifică situațiilor în care copiii urmează să locuiască pe teritoriul Republicii Moldova, și acțiunea privind stabilirea domiciliului copiilor minori peste hotarele țării, al cărei scop este înlăturarea impedimentelor create prin refuzul celuilalt părinte de a-și da acordul scris pentru domicilierea și documentarea copiilor într-un alt stat.

34. A menționat că, deși instanței i-a fost prezentat un probatoriu care atestă legătura strânsă a copiilor și a mamei cu România, inclusiv frecventarea instituțiilor de învățământ, domicilierea într-o casă cumpărată de mama biologică și de actualul său soț, cetățeanul

român Voiculescu Liviu-Adelin, integrarea copiilor în mediul social și școlar din statul vecin, prima instanță nu a corelat aceste circumstanțe cu pretenția reclamantei.

35. A invocat, de asemenea, că prima instanță a interpretat greșit hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Central din 17 august 2021, pronunțată în dosarul nr. 2-693/2021, prin care s-a stabilit că minorii XXX XXX, XXX XXX, XXX XXX și XXX XXX „vor locui împreună cu mama Cazacenco Alina, a.n. XXX XXX, loc. XXX XXX”.

36. Astfel, prima instanță s-a limitat la constatarea existenței unei hotărâri anterioare privind stabilirea domiciliului copiilor cu mama, fără a examina esența cererii, care viza stabilirea domiciliului copiilor peste hotarele Republicii Moldova.

37. Prin urmare, a apreciat că instanța de fond a interpretat eronat art. 63 alin. (2) din Codul familiei, tratând această normă ca fiind aplicabilă exclusiv stabilirii domiciliului copiilor pe teritoriul Republicii Moldova.

38. A mai invocat faptul că prima instanță nu a analizat impactul negativ al lipsei permiselor de ședere asupra copiilor minori, care riscă expulzarea din România, separarea de familie, excluderea din mediul educațional și afectarea stabilității lor, ceea ce ar încălca dreptul acestora la viață de familie, educație și dezvoltare armonioasă.

39. A evidențiat că autoritățile române solicită existența unui act judecătoresc din care să rezulte expres dreptul celor patru copii minori de a locui împreună cu mama lor pe teritoriul României.

40. În acest sens, a menționat că fiii mai mari, XXX XXX și XXX XXX, au fost documentați temporar prin permisele de ședere române nr. 000137098 și nr. 000137000 din 30 octombrie 2022, iar după expirarea acestora riscă să fie obligați să părăsească teritoriul României, cu consecința abandonării studiilor și a mediului lor de viață.

41. Cu privire la minorii XXX XXX și XXX XXX, apelantul a susținut că aceștia nu au fost documentați până în prezent, în lipsa unei hotărâri judecătorești care să ateste dreptul lor de a locui pe teritoriul României.

42. A invocat, totodată, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, evidențiind că unitatea familială și dreptul fraților și surorilor de a crește împreună reprezintă componente ale dreptului la respectarea vieții de familie.

43. În privința pensiei de întreținere, a susținut că prima instanță nu a motivat suficient stabilirea pensiei alimentare pentru minorii XXX XXX și XXX XXX în cuantum de 1 156,84 lei lunar pentru fiecare copil, deși Cazacenco Alina a invocat dispozițiile art. 74 și art. 76 din Codul familiei, care permit stabilirea pensiei într-o sumă fixă lunară în cazul veniturilor neregulate ale părintelui obligat la întreținere.

44. A menționat că intimatul are venituri neoficiale stabile pe teritoriul Italiei, unde activează, iar urmărirea unei cote procentuale din venituri ar fi imposibilă sau iluzorie. Din acest motiv, a considerat că stabilirea unei pensii de întreținere în sumă fixă de 2 300 lei

lunar pentru fiecare copil este rezonabilă și justificată, fiind apropiată de minimul de existență stabilit pentru un copil din mediul rural.

45. În opinia apelantului, cuantumul de 1 156,84 lei lunar pentru fiecare copil nu acoperă necesitățile zilnice ale minorilor, inclusiv alimentația, îmbrăcămintea, tratamentul afecțiunilor sezoniere, rechizitele și activitățile recreative.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

46. Prin decizia din 6 noiembrie 2025, Curtea de Apel Nord a admis apelul declarat de avocatul Ropot Veaceslav în interesele Alinei Cazacenco, a casat integral hotărârea Judecătoriei Edineț, sediul Central, din 23 mai 2025 și a emis o nouă hotărâre, prin care a admis cererea de chemare în judecată înaintată de Cazacenco Alina împotriva lui Cazacenco Alexandru, cu participarea intervenientului accesoriu – Autoritatea Tutelară Edineț, privind încuviințarea stabilirii domiciliului copiilor minori peste hotarele țării, încasarea pensiei pentru întreținerea copiilor minori și compensarea cheltuielilor judiciare. Totodată, a încuviințat stabilirea domiciliului în afara hotarelor Republicii Moldova al copiilor minori XXX XXX, născut la XXX XXX, XXX XXX, născut la XXX XXX, XXX XXX, născut la XXX XXX, și XXX XXX, născut la XXX XXX, împreună cu mama acestora, Cazacenco Alina, născută la XXX XXX, fără acordul tatălui, Cazacenco Alexandru, născut la XXX XXX. De asemenea, a dispus încasarea de la Cazacenco Alexandru în beneficiul Alinei Cazacenco a pensiei de întreținere pentru copiii minori XXX XXX și XXX XXX, în sumă bănească fixă de 2 300 lei lunar pentru fiecare copil, începând cu 11 decembrie 2024 și până la atingerea majoratului acestora. Totodată, a dispus încasarea de la Cazacenco Alexandru în beneficiul statului a taxei de stat în sumă de 2 205,97 lei. De asemenea, a încasat de la Cazacenco Alexandru în beneficiul Cazacenco Alinei cheltuielile de judecată aferente examinării cauzei în prima instanță, constând în taxa de stat în sumă de 200 lei, taxa de timbru în sumă de 200 lei, cheltuielile de publicitate în sumă de 783 lei și cheltuielile de deplasare în cuantum de 518 RON sau echivalentul în lei la data achitării. Totodată, a dispus încasarea de la Cazacenco Alexandru în beneficiul Cazacenco Alina a cheltuielilor de judecată aferente examinării apelului, constând în taxa de stat în sumă de 170 lei și taxa de timbru în sumă de 200 lei.

47. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prima instanță a apreciat în mod eronat circumstanțele de fapt și a aplicat greșit normele de drept material incidente, întrucât a confundat instituția stabilirii domiciliului copilului cu unul dintre părinți cu instituția încuviințării stabilirii domiciliului copilului minor în afara hotarelor Republicii Moldova, cele două având natură juridică, condiții de aplicare și efecte distincte.

48. Curtea de Apel a constatat că din ansamblul probelor administrate rezultă că Cazacenco Alina și cei patru copii locuiesc efectiv în România, unde Cazacenco Alina și actualul său soț au procurat o locuință, copiii sunt integrați în mediul familial și social, doi dintre aceștia frecventează instituții de învățământ, iar autoritățile competente din România

și Republica Moldova au confirmat existența unor condiții locative și de trai corespunzătoare, precum și atașamentul puternic al copiilor față de mamă.

49. Totodată, instanța de apel a reținut că Cazacenco Alexandru nu locuiește în Republica Moldova, fiind plecat peste hotarele țării, iar autoritatea tutelară a apreciat că interesul superior al copiilor impune stabilirea domiciliului acestora împreună cu mama.

50. În aceste condiții, Curtea de Apel a concluzionat că refuzul încuviințării stabilirii domiciliului copiilor în afara hotarelor Republicii Moldova menține impedimente juridice privind documentarea și șederea legală a minorilor în România, afectând exercitarea dreptului acestora la viață de familie și la dezvoltare într-un mediu stabil, motiv pentru care a dispus încuviințarea stabilirii domiciliului celor patru copii minori în România împreună cu mama, fără acordul tatălui.

51. De asemenea, instanța de apel a apreciat că pensia de întreținere stabilită de prima instanță nu corespunde necesităților reale ale minorilor și nici posibilităților materiale ale Cazacenco Alexandru, care realizează venituri în afara țării, astfel încât a majorat cuantumul acesteia la suma fixă de 2 300 lei lunar pentru fiecare dintre minorii XXX XXX și XXX XXX.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

52. La 20 februarie 2026, Cazacenco Alexandru, reprezentat de avocatul Juc Ana – Maria a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Nord din 6 noiembrie 2025, solicitând casarea deciziei Colegiului Civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Nord din 6 noiembrie 2025 și menținerea hotărârii Judecătoriei Edineț, sediul Central din 23 mai 2025.

53. În motivarea recursului, a susținut că decizia instanței de apel este arbitrară și se întemeiază în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor administrate, întrucât instanța nu ar fi examinat în mod obiectiv toate circumstanțele relevante ale cauzei și nu ar fi asigurat un just echilibru între drepturile părinților și interesul superior al copiilor.

54. A invocat că a aflat despre existența litigiului și despre hotărârile pronunțate de instanțele inferioare abia cu aproximativ o lună înainte de declararea recursului, susținând că nici hotărârea primei instanțe și nici decizia instanței de apel nu i-au fost comunicate.

55. A menționat că, de peste un an, domiciliul său este în satul Răscăieți, raionul Ștefan Vodă, unde nu a primit nicio citație sau corespondență judiciară, iar despre soluțiile pronunțate a aflat de la fosta soție, care i-a solicitat achitarea restanțelor la pensia de întreținere.

56. Totodată, recurentul a susținut că instanța de apel a pronunțat soluția fără a ține cont de faptul că reclamanta ar fi plecat împreună cu copiii într-o direcție necunoscută, fără a-l informa și fără a-i permite să păstreze legătura cu aceștia, împiedicându-l să participe la creșterea și educarea lor. Potrivit acestuia, intimata îi îngrădește în continuare dreptul de a

comunica cu copiii, refuză să-i comunice locul unde aceștia se află și nu îi facilitează contactul telefonic cu minorii.

57. În susținerea temeiului de recurs prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, recurentul a apreciat că instanța de apel a interpretat în mod nerezonabil probele administrate, întrucât a dispus încuviințarea stabilirii domiciliului copiilor în afara hotarelor Republicii Moldova fără a evalua consecințele acestei măsuri asupra relațiilor personale dintre copii și tatăl lor.

58. A susținut că anterior copiii s-au aflat la întreținerea și îngrijirea sa, existând între ei o relație apropiată, iar prin soluția adoptată i-a fost restrâns în mod nejustificat dreptul de a participa la creșterea și dezvoltarea minorilor.

59. De asemenea, recurentul a considerat că instanța de apel a apreciat în mod eronat și posibilitățile sale materiale, majorând pensia de întreținere de la suma de 1 153 lei la suma de 2 300 lei lunar pentru fiecare copil, fără a ține seama că nu dispune de un loc de muncă stabil, realizează doar venituri ocazionale și are în întreținere părinții săi, persoane în etate. A susținut că este dispus să contribuie la întreținerea și educarea copiilor, însă în limitele posibilităților sale financiare, apreciind că soluția primei instanțe privind cuantumul pensiei de întreținere era legală și rezonabilă.

60. A mai invocat că prin decizia instanței de apel au fost încălcate principiile referitoare la interesul superior al copilului, întrucât aceasta a permis stabilirea domiciliului permanent al minorilor în afara țării fără acordul său, ceea ce, în opinia sa, afectează dreptul copiilor de a menține relații personale și contacte directe cu tatăl lor și limitează posibilitatea acestuia de a participa efectiv la creșterea și educarea lor.

61. Prin referință Cazacenco Alina, prin reprezentantul său, avocatul Ropot Veaceslav a solicitat declararea inadmisibilității recursului formulat de Cazacenco Alexandru împotriva deciziei Curții de Apel Nord din 6 noiembrie 2025, invocând prevederile art. 433 alin. (1) lit. e) și f) din Codul de procedură civilă, pe motiv că recursul nu ridică o problemă de drept de importanță fundamentală pentru dezvoltarea jurisprudenței și este vădit neîntemeiat.

62. În susținerea acestei poziții, reprezentantul intimatei a făcut trimitere la dispozițiile art. 63 alin. (2) din Codul familiei, care consacră criteriile de apreciere a interesului superior al copilului la stabilirea domiciliului acestuia, precum și la prevederile art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și ale art. 3 alin. (1) din Convenția cu privire la drepturile copilului, subliniind că orice măsură privind copii trebuie să urmărească cu prioritate interesul superior al acestora și respectarea vieții de familie.

63. Totodată, a susținut că recursul nu conține critici concrete privind încălcarea sau aplicarea eronată a normelor de drept material de către instanța de apel, limitându-se la exprimarea dezacordului recurentului față de soluția pronunțată.

64. Referitor la susținerea recurentului că nu ar fi cunoscut despre examinarea cauzei și că nu ar fi fost legal citat, a evidențiat că acesta nu solicită rejudecarea cauzei de către

instanța de apel din perspectiva pretensei încălcări a dreptului la apărare, ci urmărește menținerea hotărârii primei instanțe, ceea ce, în opinia sa, demonstrează că recurentul nu se consideră efectiv vătămat prin modalitatea de citare.

65. Totodată, a invocat că însuși recurentul și-a schimbat domiciliul fără a informa autoritățile competente, iar citarea a fost efectuată inclusiv prin publicare în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

66. Cu privire la pretinsa încălcare a dreptului tatălui de a participa la educarea copiilor și de a menține legături personale cu aceștia, reprezentantul intimatei a susținut că, încă din anul 2023, Cazacenco Alexandru a lăsat benevol în grija mamei pe minorii XXX XXX și XXX XXX, după ce și-a întemeiat o nouă familie în satul Răscăieți, raionul Ștefan Vodă, iar anterior îi încredințase și pe ceilalți doi copii, XXX XXX și XXX XXX.

67. A subliniat că, ulterior, recurentul nu a manifestat interes față de copii, nu i-a contactat telefonic, nu i-a vizitat nici în Republica Moldova și nici în România și nu a contribuit la întreținerea acestora prin suport financiar pentru necesitățile curente, medicamente sau activități extrașcolare, deși activează neoficial în Italia.

68. A mai susținut că prin solicitarea de menținere a hotărârii primei instanțe, recurentul urmărește, în realitate, separarea celor patru frați și împiedicarea acestora de a locui împreună cu mama lor în România, deși doi dintre copii sunt deja integrați în sistemul educațional român, iar ceilalți sunt înscriși în instituții preșcolare, toți beneficiind de un mediu familial stabil. Or, o asemenea soluție contravine principiului unității familiale și interesului superior al copilului.

69. De asemenea, a reținut că însăși poziția exprimată de recurent în cererea de recurs, prin care se opune stabilirii domiciliului copiilor în România, confirmă legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel, întrucât aceasta a încuviințat stabilirea domiciliului celor patru copii în afara hotarelor Republicii Moldova tocmai pentru a înlătura impedimentele create de tată în exercitarea drepturilor acestora.

70. În ceea ce privește critica referitoare la pensia de întreținere, reprezentantul intimatei a invocat că însuși recurentul recunoaște în cererea de recurs obligația sa de a contribui la întreținerea copiilor, declarând că dorește să îi ajute și să participe la educarea lor, motiv pentru care a apreciat că această critică nu relevă o veritabilă problemă de drept și nu justifică admiterea recursului.

71. În susținerea argumentelor privind respectarea unității familiale, reprezentantul intimatei a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, făcând referire la cauzele Saviny c. Ucrainei, A.K. și L. c. Croației, K. and T. c. Finlandei și S.S. c. Sloveniei, în care s-a statuat că separarea fraților reprezintă o ingerință gravă în dreptul la respectarea vieții de familie, iar autoritățile au obligația pozitivă de a asigura, pe cât posibil, creșterea și dezvoltarea copiilor împreună.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

72. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

73. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

74. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

75. Articolul 433 alin. (1), lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

76. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

77. Sub aspectul respectării termenului de declarare a recursului, completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Nord a fost pronunțat în ședință publică la 6 noiembrie 2025 (f.d. 172). Totodată, din actele dosarului nu rezultă data comunicării deciziei motivate către recurent. În lipsa unor dovezi care să ateste momentul comunicării acesteia, recursul declarat de XXX XXX, reprezentat de avocatul Juc Ana – Maria la 20 februarie 2026 urmează a fi considerat depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

78. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

79. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

80. Completul Curții Supreme de Justiție notează, că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

81. Examinând cererea de recurs prin prisma motivelor invocate și a actelor dosarului, Completul de judecată constată că argumentele recurentei nu întrunesc cerințele prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

82. Astfel, Completul de judecată reține că recurentul a invocat formal temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, susținând că decizia instanței de apel ar fi arbitrară și s-ar întemeia pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor. Cu toate acestea, argumentele dezvoltate în cererea de recurs nu demonstrează caracterul arbitrar al deciziei contestate și nici existența unei aprecieri vădit nerezonabile a materialului probator, ci exprimă, în esență, dezacordul recurentului cu soluția adoptată de instanța de apel.

83. Completul de judecată subliniază că simpla nemulțumire a părții față de modul în care instanța de apel a apreciat probele și a stabilit circumstanțele cauzei nu este suficientă pentru a face incident temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

84. Pentru admiterea unui recurs întemeiat pe această normă este necesar ca recurentul să demonstreze că instanța de apel a ignorat probe decisive, a reținut circumstanțe inexistente, a formulat concluzii vădit contrare probelor administrate ori a motivat soluția într-un mod lipsit de logică juridică.

85. În speță, asemenea împrejurări nu se constată. Din conținutul deciziei recurate rezultă că instanța de apel a analizat circumstanțele esențiale ale cauzei, a verificat situația de fapt a minorilor, condițiile lor de trai, integrarea în mediul familial și educațional din România, poziția autorităților tutelare, precum și raporturile existente între copii, mamă și tată, concluzionând că interesul superior al copiilor impune încuviințarea stabilirii domiciliului acestora în afara hotarelor Republicii Moldova, împreună cu mama lor.

86. Completul de judecată reține că instanța de apel a avut în vedere faptul că minorii XXX XXX și XXX XXX locuiesc efectiv cu mama lor în România, împreună cu frații lor mai mari, XXX XXX și XXX XXX, într-un mediu familial stabil. Totodată, s-a reținut că

doi dintre copii sunt integrați în sistemul educațional român, familia dispune de locuință proprie, iar autoritățile competente au confirmat existența unor condiții corespunzătoare de trai și de dezvoltare pentru minori.

87. În aceste condiții, concluzia instanței de apel privind necesitatea menținerii unității familiale și evitarea separării fraților nu poate fi calificată drept arbitrară.

88. Dimpotrivă, aceasta corespunde principiului interesului superior al copilului, consacrat de art. 3 din Convenția internațională cu privire la drepturile copilului, de art. 63 din Codul familiei și de standardele dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

89. Colegiul civil respinge ca fiind neîntemeiat argumentul recurentului potrivit căruia instanța de apel ar fi admis în mod nejustificat stabilirea domiciliului copiilor în România fără acordul său. Lipsa acordului unuia dintre părinți constituie tocmai premisa intervenției instanței de judecată, care urmează să verifice dacă măsura solicitată corespunde interesului superior al copilului.

90. Prin urmare, dezacordul tatălui nu poate prevala automat asupra necesității de a asigura copiilor un mediu familial stabil, continuitate educațională și coabitarea cu frații lor.

91. Totodată, Completul de judecată observă că recurentul nu a demonstrat existența unor împrejurări concrete care ar confirma că stabilirea domiciliului copiilor împreună cu mama lor în România ar fi contrară intereselor acestora.

92. Pe de altă parte, criticile formulate se limitează la invocarea dreptului său de a comunica și de a participa la educarea copiilor, fără a combate în mod concludent constatările instanței de apel privind integrarea minorilor în mediul familial și social existent.

93. Astfel, dreptul părintelui de a menține relații personale cu copiii săi este un element important al vieții de familie, însă acesta nu poate fi examinat izolat și nu poate fi opus în mod absolut interesului superior al copiilor. Or, stabilirea domiciliului minorilor împreună cu mama lor în afara țării nu exclude, prin ea însăși, posibilitatea tatălui de a menține relații personale cu aceștia, de a comunica și de a participa, în limitele legii, la viața lor.

94. În același timp, Completul de judecată reține că admiterea argumentelor recurentului ar avea ca efect menținerea unei situații de incertitudine juridică privind documentarea și șederea copiilor pe teritoriul României, cu riscul afectării stabilității familiale și educaționale a acestora. Or, interesul superior al copilului presupune nu doar protecția legăturilor cu ambii părinți, ci și asigurarea unui mediu de viață previzibil, sigur și corespunzător dezvoltării sale.

95. Sub acest aspect, instanța de apel a motivat pertinent că prima instanță a tratat necorespunzător diferența dintre stabilirea domiciliului copilului cu unul dintre părinți și încuviințarea stabilirii domiciliului copilului în afara hotarelor Republicii Moldova. Această distincție era relevantă în cauză, întrucât problema dedusă judecării nu privea doar

cu care dintre părinți urmează să locuiască minorii, ci și necesitatea înlăturării impedimentelor juridice privind documentarea și șederea legală a acestora în statul în care locuiesc efectiv împreună cu mama și frații lor.

96. Prin urmare, nu se poate reține că instanța de apel ar fi depășit limitele controlului judiciar ori ar fi substituit în mod arbitrar propria apreciere celei a primei instanțe. Dimpotrivă, aceasta a exercitat competența prevăzută de art. 385 lit. c) și art. 386 alin. (1) din Codul de procedură civilă, constatând că prima instanță nu a elucidat pe deplin circumstanțele relevante și nu a aplicat corespunzător normele incidente.

97. Completul de judecată mai reține că nici criticile referitoare la cuantumul pensiei de întreținere nu relevă un temei de admisibilitate a recursului. Instanța de apel a examinat situația copiilor, necesitățile acestora, obligația legală a ambilor părinți de a contribui la întreținerea lor și circumstanțele invocate privind veniturile recurentului, stabilind pensia de întreținere în sumă fixă de 2 300 lei lunar pentru fiecare dintre minorii XXX XXX și XXX XXX.

98. Prin urmare, faptul că recurentul susține că nu are un loc de muncă stabil, realizează venituri ocazionale și are în întreținere părinții săi nu demonstrează, prin sine, caracterul arbitrar al deciziei instanței de apel. Aceste aspecte țin de aprecierea circumstanțelor de fapt și a probelor, iar recurentul nu a indicat probe concrete ignorate de instanța de apel sau concluzii vădit contrare materialului probator.

99. Completul de judecată subliniază că obligația de întreținere a copiilor minori are caracter prioritar, iar părintele care nu locuiește împreună cu copiii este ținut să contribuie efectiv la acoperirea necesităților acestora.

100. Completul de judecată reține că cuantumul pensiei de întreținere stabilit de instanța de apel se încadrează în limite rezonabile.

101. Potrivit informațiilor publice ale [Biroului Național de Statistică](#), valoarea minimului de existență pentru un copil în vârstă de 1-6 ani aferentă semestrului II al anului 2024, (perioadă ce corespunde momentului introducerii acțiunii în prezenta cauză) constituie suma de 2 539 lei fiind un reper obiectiv în aprecierea necesităților minime de întreținere ale minorilor.

102. Completul de judecată reține că acest indicator statistic reflectă însă necesarul minim de întreținere al copilului și nu partea din aceste cheltuieli care revine exclusiv unuia dintre părinți. Întrucât obligația de întreținere incumbă ambilor părinți, fiecare fiind ținut să contribuie, proporțional cu posibilitățile sale materiale, la asigurarea condițiilor necesare creșterii și dezvoltării copilului, simpla apropiere a cuantumului pensiei de întreținere de valoarea minimului de existență nu este de natură să conducă, prin ea însăși, la concluzia că suma stabilită este excesivă sau disproporționată.

103. Dimpotrivă, raportată la necesitățile reale ale minorilor și la obligația ambilor părinți de a participa la întreținerea acestora, suma de 2 300 lei pentru fiecare copil se încadrează

în limite rezonabile și nu relevă existența unei aprecieri vădit nerezonabile din partea instanței de apel.

104. Or, în toate cauzele care privesc drepturile și interesele copiilor minori, criteriul determinant îl constituie interesul superior al copilului, acesta prevalând asupra intereselor patrimoniale ori de altă natură ale părinților.

105. În acest context, obligația de întreținere urmează să fie stabilită astfel încât să asigure satisfacerea necesităților reale ale copilului, prin respectarea principiilor echității și ale repartizării proporționale a obligațiilor parentale.

106. Totodată, cuantumul pensiei de întreținere trebuie apreciat atât prin prisma necesităților concrete ale minorului, cât și a posibilităților materiale ale părintelui obligat la întreținere, prezumat apt de muncă, astfel încât contribuția stabilită să fie proporțională cu scopul urmărit de lege, și anume asigurarea unui nivel de trai corespunzător dezvoltării fizice, intelectuale și morale a copilului.

107. În condițiile speței, se atestă că minorii XXX XXX și XXX XXX, în vârstă de 5 ani la momentul introducerii acțiunii, se află într-o etapă a dezvoltării continuă care implică cheltuieli permanente și sporite pentru alimentație, îmbrăcăminte, produse de igienă, asistență medicală, educație și alte necesități specifice vârstei.

108. În aceste condiții, cuantumul pensiei de întreținere stabilit de instanța de apel corespunde necesităților obiective ale copiilor și nu poate fi apreciat ca fiind excesiv sau disproporționat în raport cu scopul obligației legale de întreținere.

109. În jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, în cauzele privind relațiile dintre părinți și copii, interesul superior al copilului trebuie să prevaleze asupra intereselor concurente ale părinților, iar autoritățile naționale beneficiază de o marjă de apreciere în evaluarea circumstanțelor concrete ale fiecărei cauze, întrucât se află într-o poziție privilegiată pentru aprecierea probelor și a necesităților copilului. Curtea Europeană nu își substituie propria apreciere celei efectuate de instanțele naționale decât dacă aceasta este arbitrară ori vădit nerezonabilă (Strand Lobben and Others v. Norway, §§ 211–213).

110. În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că obligația instanțelor de a-și motiva hotărârile nu presupune un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, fiind suficient ca hotărârea să permită identificarea motivelor esențiale care au stat la baza soluției.

111. În prezenta cauză, decizia instanței de apel conține asemenea considerente, fiind clar indicat de ce interesul superior al copiilor impune admiterea acțiunii și încuviințarea stabilirii domiciliului acestora împreună cu mama în afara țării.

112. Având în vedere că cererea de recurs nu conține critici veritabile de legalitate împotriva deciziei instanței de apel și nu relevă existența vreunui dintre motivele de casare prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă, Completul de judecată concluzionează că recursul declarat de Cazacenco Alexandru, reprezentat de avocatul Juc Ana – Maria,

este vădit neîntemeiat și, în temeiul art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, urmează a fi declarat inadmisibil.

113. În conformitate cu art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f) și art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Cazacenco Alexandru, reprezentat de avocatul Juc Ana – Maria.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător	/semnătură/	Stela Procopciuc
Judecători	/semnătură/	Diana Stănilă
	/semnătură/	Ion Munteanu